

V spomin Francetu Čufarju

(1952–2017)

Vsi smo ga poznali in tudi on je poznal skoraj vse. Kako tudi ne, saj je bil pri svojih številnih dejavnostih nenehno v stiku z množico zelo različnih ljudi. Glavni vezni člen je bila zagotovo glasba, ne dosti za njo pa fotografija. Ta je pri njem postala orodje za zapisovanje dogodkov ne glede na to, ali je bil sam v njih dejavno vključen ali pa samo opazovalec. Kratki iskriki zapisi, ki so na družabnih omrežjih pospremili fotografije, so bili vez s sorodniki in znanci po domovini in svetu.

Od otroških let se je France ukvarjal z najrazličnejšimi glasbenimi zvrstmi. Začel je z igranjem na orglice, nadaljeval s petjem v cerkvenih in drugih pevskih zborih. Podlaga mu je bila izobrazba na Srednji glasbeni in baletni šoli v Ljubljani, ki se je je lotil po odsluženi vojaščini v Tolminu. Tam ga je z željo po več v glasbi okužil znani slovenski dirigent Uroš Lajovic, ko ga je pritegnil k sodelovanju v oktetu in ansamblu. Tako je kljub drugače začetni poklicni poti postal učitelj kitare in flavte v glasbeni šoli. S

svojimi učenci je velikokrat sodeloval v kulturnih programih na prireditvah vseh vrst in jim tako staršem gojencev v veselje in ostalim poslušalcem v glasbeni užitek priskrbel tudi urjenje v javnem nastopanju. Nekaterim njegovim učencem je šlo dobro tudi na glasbenih tekmovanjih ali pa jim je glasba postala celo poklic.

Komaj je mogoče prešteti vse vokalne in instrumentalne zasedbe, ki jih je vodil. Vsaj za prste ene roke se je nabralo že pevskih zborov in manjših vokalnih zasedb. Vse odraslo življenje je z različnimi narodno zabavnimi zasedbami kratkočasil občinstva na mnogih zabavnih prireditvah. S svojim značilnim mehkim tenorjem je pomagal pri več projektih, napisal pa tudi množico priredb za različne namene in zasedbe. Kljub stalni vpetosti v različne dogodke je France dosti časa posvetil zapuščini Josipa Levičnika in zapisal njegove pesmi, ki se vsako leto v času devetdnevnice pojejo v čast sv. Frančišku. Dragocena kulturna dediščina, ki se je do takrat ohranjala z ustnim izročilom, je tako dokumentirana za bodoče rodove.

Ko se je upokojil, je svojo otroško ljubezen do orglic kronal s ploščo *Moje orglice* in tako z zbirko najlepših popularnih pesmi znanih avtorjev v izvedbi orglic lepo zaokrožil svoje dotedanje umetniško

delovanje. Nihče si takrat niti predstavljati ni mogel, da je to lahko kaj drugega kot začetek neke nove smeri, ki ji bo France posvetil svoje moči. Občinsko priznanje, ki ga je prejel leta 2017, mu je dalo potrditev, da družba opazi in ceni njegovo delo. A človek obrača, Bog pa obrne. Vzame človeka iz naše srede, kadar se mu zdi prav.

Francetova zemeljska pot se je na neki način končala na koru selške cerkve, kjer se je njegova pevska pot začela. Kljub hitri pomoči in požrtvovalnemu delu medicinskega osebja mu je bilo očitno namenjeno, da se pridruži nebeškim zborom ...

Čudna praznina, ki ostaja za njim, ni prizadela le žene in ostalih sorodnikov, pač pa tudi prijatelje, ki so mu bili bratje po glasbi. Težko si je predstavljati, kako se bo ta praznina odrazila v kulturnem življenju našega kraja, saj je Francetu podobnih, ki bi se s takim veseljem in znanjem ukvarjali s pretežno ljubiteljsko glasbo, vedno premalo. Že samo njegov glas pogrešamo vsako nedeljo pri jutranji maši, prav tako kot glasove vseh ostalih pokojnih dolgotrtnih članov starejšega pevskega zbora. Nič manj ne bo manjkal kot človek, vedno nasmejan in pripravljen poslušati. A hvaležni smo lahko, da smo ga imeli in bili del njegovega življenja. Z nami bo, dokler se ga bomo spominjali.

Spisala Marjana Rejc